

Arrest

nr. 120 262 van 7 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Roemeense nationaliteit te zijn, op 24 oktober 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) van 17 september 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 oktober 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 januari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2014.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat H. DE PONTIERE en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker op 1 mei 2000 in België aankwam en op 2 mei 2000 een asielaanvraag indiende onder de naam F.R. Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen erkent F.R. als vluchteling op 7 februari 2002.

1.2. Op 3 april 2006 wordt verzoeker door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel wegens heling.

1.3. De verzoeker wordt op 14 juni 2007 door het Hof van Beroep te Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van vier jaar wegens cheque zonder dekking, oplichting, valsheid in geschriften,

bendevorming, valse naamdracht en heling. Het door verzoeker ingediende cassatieberoep tegen dit arrest wordt verworpen op 16 oktober 2007.

1.4. Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen trekt op 11 maart 2008 het vluchtelingenstatuut van verzoeker in omwille van de identiteitsfraude. Op 3 april 2008 dient verzoeker tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 21.792 van 22 januari 2009 verwerpt de Raad dit beroep.

1.5. Op 11 maart 2009 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) tot intrekking van het verblijfsrecht van verzoeker.

1.6. Op 8 november 2010 wordt verzoeker door de strafuitvoeringsrechtbank te Antwerpen in voorlopige vrijheid gesteld, onder de voorwaarde van een terugkeer naar Roemenië en met een verbod om gedurende tien jaar opnieuw het Rijk binnen te komen.

1.7. Op 8 december 2010 wordt verzoeker gerepatrieerd naar Roemenië.

1.8. Op 10 oktober 2011 wordt verzoeker op het grondgebied voorlopig aangehouden en wordt zijn voorlopige invrijheidstelling herroepen met het oog op verwijdering.

1.9. Op 20 september 2012 beslist de gemachtigde tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en vrijheidsberoving te dien einde. Op 28 september 2012 dient verzoeker tegen deze beslissing een beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad. Bij arrest nr. 89.129 van 4 oktober 2012 verwerpt de Raad dit beroep.

1.10. Op 5 oktober 2012 dient de verzoeker tegen de beslissing van 20 september 2012 een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad. Bij arrest nr. 118.660 van 11 februari 2014 verwerpt de Raad het beroep.

1.11. Op 22 oktober 2012 wordt de verzoeker gerepatrieerd naar Roemenië.

1.12. Op 18 maart 2013 legt de verzoeker een verklaring van wettelijke samenwoning af met V.M., met Belgische nationaliteit.

Dezelfde dag dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een Belg, in de hoedanigheid van partner in een duurzame relatie.

1.13. Op 17 september 2013 neemt de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die op 26 september 2013 ter kennis gebracht wordt.

De motieven van de bestreden beslissing luiden als volgt:

“Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van burger van de Unie.

Het verblijfsrecht dient geweigerd te worden aan betrokkene op basis van artikel 43 van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat het verblijf geweigerd kan worden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid; persoonlijk gedrag van betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Betrokkene is veroordeeld voor volgende feiten:

Betrokkene werd op 03.04.2006 veroordeeld door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen, tot een gevangenisstraf van 18 maanden (met uitstel gedurende 3 jaar behoudens voorlopige hechtenis) wegens heling.

Betrokkene werd op 04.04.2007 veroordeeld door de Correctionele Rechtbank te Turnhout, tot een gevangenisstraf van 4 jaar wegens cheque zonder dekking-postcheque of postoverschrijving-uitgifte, overdracht, wetens en willens afhaling van dekking; oplichting; valsheid in geschriften en gebruik-particulieren.

Betrokkene werd op 14.06.2007 veroordeeld door het Hof van Beroep te Antwerpen, tot een gevangenisstraf van 4 jaar wegens cheque zonder dekking-postcheque of postoverschrijving-uitgifte, overdracht, wetens en willens afhaling van dekking; oplichting; valsheid in geschriften en gebruik-particulieren; dader of mededader; bende- vorming-aanstoker of hoofd; poging tot oplichting; valse naamdracht; heling (herhaling).

Uit de aard, de ernst, en het recidivisme van betrokkene blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene is hier dan ook ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest 49.830 dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé - en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

Gezien de duidelijke bepalingen van artikel 43 van de wet van 15.12.1980, wordt het recht op verblijf van meer dan drie maanden geweigerd aan betrokkene.

De voorwaarden voorzien in artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 werden niet nagekeken. Deze beslissing belet Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag deze voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, § 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt in haar nota een exceptie van onontvankelijkheid op en stelt dat geen duidelijke omschrijving gegeven wordt van de rechtsregel die geschonden wordt geacht.

Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoeker onder meer de schending van artikel 43 van de vreemdelingenwet aanvoert en stelt dat de bestreden beslissing in strijd met dit artikel wel degelijk louter gesteund is op strafrechtelijke veroordelingen.

Nu de verzoekende partij in het verzoekschrift van 24 oktober 2013 minstens één middel heeft aangevoerd, kan de verweerder niet gevolgd worden waar hij stelt dat de verzoekende partij geen duidelijke omschrijving geeft van de rechtsregel die geschonden wordt geacht.

De exceptie van onontvankelijkheid kan niet worden aangenomen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 22, 22bis en 191 van de Grondwet, van de artikelen 7, 43 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 8 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM). Verzoeker voert ook machtsoverschrijding aan.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

"Machtsoverschrijding en schending van de artikelen 22 en 22bis, juncto 191 van de Grondwet, de artikelen 7, 43 en 62 van de Wet van 15 december 1980 op de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 8 en 13 van het Verdrag van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950, goedgekeurd door de Wet van 13 mei 1955;

Doordat,

De beslissing als volgt werd gemotiveerd: "(...)"

Terwijl,

Vooreerst de Staatssecretaris in de beslissing feiten aanhaalt, die niet hebben bestaan;

Dat immers het vonnis van 4 april 2007 van de Correctionele Rechtbank van Turnhout vervangen werd in beroep door het Arrest van het Hof van beroep van 14/6/2007;

Dat het onzin is deze beide veroordelingen te beschouwen als twee afzonderlijke veroordelingen, daar zij betrekking hebben op dezelfde feiten en uiteraard niet kunnen aangezien worden als recidivisme;

Dat een administratieve beslissing die gesteund is op feiten, die niet hebben bestaan of op een dwaling, onwettig is en aangetast is door machtoverschrijding (Mast, Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, nr. 491)

En terwijl,

De beslissing de tekst van art. 43, 2° niet nauwkeurig weergeeft;

Dat deze als volgt luidt: "de om redenen van openbare orde of van nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd; "

Dat de beslissing in casu wel degelijk louter is gesteund, op strafrechtelijke veroordelingen, waarvan dan nog een veroordeling ten onrechte wordt aangehaald;

Dat zulks als motivering volstrekt onvoldoende is en dus niet alleen het betreffende artikel 43, maar ook de motiveringsverplichting schendt;

Dat de familiale situatie van de verzoekende partij niet eens wordt geanalyseerd of onderzocht;

Dat met het belang van de kinderen geen enkele rekening wordt gehouden;

Dat overigens art. 43 vereist dat er een actuele ernstige bedreiging zou bestaan voor een fundamenteel belang van de samenleving;

Dat in casu de feiten dateren uit 2002 en 2003;

Dat aan de verzoekende partij eerst een straf met uitstel werd opgelegd, waaruit niet blijkt dat de verzoekende partij een ernstige bedreiging zou zijn voor een fundamenteel belang van de samenleving;

Dat vervolgens blijkt dat aan de verzoekende partij een zware straf wordt opgelegd, maar dat aan de verzoekende partij na een deel van zijn straf te hebben uitgezeten, het voordeel wordt toegekend van het elektronisch toezicht;

Dat hij tijdens de periode dat hij in vrijheid is, het beroep uitoefent van postbode, waaraan slechts een einde wordt gesteld omdat hij een bevel krijgt om het grondgebied te verlaten;

Dat aan de verzoekende partij sindsdien geen enkel verwijt meer kan worden gemaakt en dat hij zich gedraagt als een voorbeeldig burger;

Dat de verzoekende partij op 9/9/2013 een trajectovereenkomst afsloot met de VDAB;

Dat de toepassing van art. 43 overigens uitzonderlijk moet blijven en dus zekerlijk op een afdoende wijze dient gemotiveerd te worden (Kamer 2006-07, 2845/1, 62);

Dat in casu zowel de aangehaalde grondwetsartikelen, als art. 8 E.V.R.M. werden geschonden, daar de aangehaalde wettelijke bepalingen, niet op een correcte wijze werden toegepast;"

3.2. Voor wat betreft de ingeroepen schending van de artikelen 22, 22bis en 191 van de Grondwet en het artikel 7 van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift beperkt tot een loutere vermelding van de artikelen 22, 22bis en 191 van de Grondwet en het artikel 7 van de vreemdelingenwet, zonder evenwel aan te geven op welke manier deze artikelen door de bestreden beslissing geschonden wordt.

Het middel is onontvankelijk in de mate dat verzoeker een schending aanvoert van de artikelen 22, 22bis en 191 van de Grondwet en het artikel 7 van de vreemdelingenwet.

3.3. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

De Raad merkt op dat de verzoeker de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 43 van de vreemdelingenwet, gelet op het feit dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van dat artikel.

3.4. Artikel 43 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De binnenkomst en het verblijf mogen aan de burgers van de Unie en hun familieleden slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid en zulks binnen de hierna vermelde perken:

1° de redenen mogen niet ingeroepen worden voor economische doeleinden;

2° de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd;

3° het verval van het document dat de binnenkomst en het verblijf op het Belgisch grondgebied heeft toegelaten, kan op zichzelf de verwijdering van het grondgebied niet wettigen;

4° alleen ziekten vermeld in de bij deze wet gevoegde lijst kunnen een weigering van binnenkomst of het verblijf rechtvaardigen. Het optreden van een ziekte later dan drie maanden na aankomst op het grondgebied kan geen reden voor verwijdering van het grondgebied vormen.”

3.5. Allereerst voert verzoeker aan dat de gemachtigde in de bestreden beslissing *“feiten aanhaalt, die niet hebben bestaan”*. Meer bepaald stelt verzoeker dat het in de bestreden beslissing aangehaalde vonnis van de correctionele rechtbank van Turnhout van 4 april 2007 werd vervangen door het eveneens aangehaalde arrest van het Hof van Beroep van Antwerpen van 14 juni 2007, waaruit blijkt dat dit dus geen twee afzonderlijke veroordelingen zijn, dat zij betrekking hebben op dezelfde feiten en dus niet kunnen aanzien worden als recidivisme.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker op 4 april 2007 door de correctionele rechtbank van Turnhout werd veroordeeld, waarna verzoeker in beroep is gegaan tegen dit vonnis. Op 14 juni 2007 veroordeelde het Hof van Beroep van Antwerpen verzoeker vervolgens opnieuw voor dezelfde feiten. De Raad stelt vast dat het twee afzonderlijke rechterlijke uitspraken betreft die elk afzonderlijk vermeld worden in de bestreden beslissing.

Uit de bestreden beslissing blijkt evenwel niet dat de gemachtigde deze beschouwd heeft als twee los van elkaar bestaande veroordelingen voor verschillende feiten. Nu de verzoeker ook reeds op 3 april 2006 door de correctionele rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld, toont verzoeker met zijn betoog niet aan dat de gemachtigde, waar hij in de bestreden beslissing wijst op het recidivisme van verzoeker, zich louter gebaseerd heeft op het vonnis van 4 april 2007 en het arrest van 14 juni 2007. De Raad ziet dan ook niet in welk belang verzoeker heeft bij zijn betoog dat deze beide veroordelingen betrekking hebben op dezelfde feiten.

3.6. Verzoeker voert verder ook aan dat de bestreden beslissing in strijd met artikel 43, 2° van de vreemdelingenwet wel degelijk louter gesteund is op strafrechtelijke veroordelingen. Verzoeker stelt dat hij geen actuele, ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt en werpt op dat de feiten dateren van 2002 en 2003, dat hem het voordeel van het elektronisch toezicht werd toegekend, dat hij het beroep van postbode uitoefende tot hij een bevel kreeg om het grondgebied te verlaten en dat hij een trajectovereenkomst afsloot met de VDAB.

3.7. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat uit de aard, de ernst en het recidivisme van de verzoeker blijkt dat zijn persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving.

De Raad wijst erop dat artikel 43 van de vreemdelingenwet niet inhoudt dat het “*persoonlijk gedrag*” niet kan worden afgeleid uit de aard en ernst van de gepleegde feiten.

De motivering van de bestreden beslissing is niet louter gebaseerd op de door de verzoeker opgelopen veroordelingen, maar er wordt tevens verwezen naar de aard en ernst van de gepleegde feiten, met name “*heling*” en “*cheque zonder dekking-postcheque of postoverschrijving-uitgifte, overdracht, wetens en willens afhaling van dekking; oplichting; valsheid in geschriften en gebruik-particulieren; dader of mededader; bende- vorming-aanstoker of hoofd; poging tot oplichting; valse naamdracht; heling (herhaling)*”. Voorts wordt de zwaarte van de strafmaat benadrukt. De verzoeker betwist deze feiten niet. Uit een brief van de advocaat-generaal bij het Hof van beroep te Antwerpen van 3 juni 2008, die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt bovendien dat verzoeker kan aanzien worden als de persoon die de algemene leiding had over een criminele organisatie. Er is bijgevolg geen sprake van motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen.

De verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat de bestreden beslissing louter gesteund is op strafrechtelijke veroordelingen. In de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de aard en ernst van de door verzoeker gepleegde feiten en naar het gegeven dat verzoeker op 3 april 2006 door de correctionele rechtbank te Turnhout en op 14 juni 2007 door het Hof van Beroep te Antwerpen veroordeeld werd. De Raad benadrukt in dit verband dat het niet kennelijk onredelijk is om een vreemdeling die recentelijk veroordeeld werd voor ernstige strafrechtelijke feiten te beschouwen als een gevaar voor de openbare orde. Dat aan verzoeker bij de eerste veroordeling op 3 april 2006 slechts een straf met uitstel werd opgelegd, doet hieraan geen afbreuk.

De Raad herhaalt dat verzoeker op 14 juni 2007 door het Hof van Beroep te Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van vier jaar. Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen trok op 11 maart 2008 zijn vluchtelingenstatuut in omwille van de identiteitsfraude. Op 8 november 2010 werd verzoeker door de strafuitvoeringsrechtbank te Antwerpen in voorlopige vrijheid gesteld, onder de voorwaarde van een terugkeer naar Roemenië en met een verbod om gedurende tien jaar opnieuw het Rijk binnen te komen, waarna hij op 8 december 2010 werd gerepatrieerd naar Roemenië.

Verzoeker is vervolgens het Rijk illegaal opnieuw binnengekomen. Op 10 oktober 2011 werd verzoeker voorlopig aangehouden en wordt zijn voorlopige invrijheidstelling herroepen met het oog op verwijdering.

Op 20 september 2012, amper een jaar voor de bestreden beslissing, besliste de gemachtigde dan tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en vrijheidsberoving te dien einde. In deze beslissing wordt uitdrukkelijk verwezen naar de ernst van de door de verzoeker gepleegde feiten, waardoor een effectieve repatriëring noodzakelijk is om de openbare orde te beschermen. Het door verzoeker ingediende beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd door de Raad verworpen op 4 oktober 2012, waarna verzoeker op 22 oktober 2012 werd gerepatrieerd naar Roemenië. Het annulatieberoep tegen deze beslissing werd door de Raad verworpen op 11 februari 2014.

Vervolgens kwam verzoeker opnieuw illegaal het Rijk binnen, legde op 18 maart 2013 een verklaring van wettelijke samenwoning af met V.M., met Belgische nationaliteit en diende dezelfde dag een aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een Belg, in de hoedanigheid van partner in een duurzame relatie. Uit dit feitenrelaas blijkt duidelijk dat verzoeker niet enkel verschillende veroordelingen opliep, maar eveneens op verschillende momenten illegaal en in strijd met de hem opgelegde voorwaarden het rijk is binnengekomen.

In het licht van al deze omstandigheden acht de Raad het in dit geval niet kennelijk onredelijk dat aan verzoeker het verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten.

Met zijn loutere betoog dat hem het voordeel van het elektronisch toezicht werd toegekend en dat hij zich gedraagt als een voorbeeldig burger, maakt verzoeker niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt krachtens artikel 43 van de vreemdelingenwet. Het gegeven dat verzoeker in 2009 het beroep van postbode uitoefende tot hij een bevel kreeg en dat hij in 2013 een trajectovereenkomst afsloot met de VDAB doet daaraan geen

afbreuk. Aldus wordt geen miskenning van de materiële motiveringsplicht noch van artikel 43 van de vreemdelingenwet in hoofde van de verwerende partij aangetoond. Evenmin is er sprake van machtsoverschrijding.

3.8. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie/gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie/gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie/gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

3.9. De verzoeker voert aan dat zijn familiale situatie niet werd onderzocht en dat met het belang van de kinderen geen rekening gehouden wordt in de bestreden beslissing.

3.10. Voor zover echter dient te worden aangenomen dat verzoeker met zijn partner en kinderen een gezinsleven leidt in de zin van artikel 8 van het EVRM, dient de Raad op te merken dat hij zich bij de beoordeling van een grief betreffende dit artikel houdt aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM).

Betreft het een situatie van eerste toelating, wat hier het geval is aangezien verzoeker immers een aanvraag indiende om een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie en er hem geen bestaand verblijfsrecht werd ontnomen, dan moet volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins-

en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89).

De Raad benadrukt, dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. Wanneer er een aanvraag om verblijfskaart als familielid van een burger van de Europese Unie wordt ingediend, houdt dit in dat deze aanvraag kan geweigerd worden om redenen van openbare orde op grond van artikel 43 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich beperkt tot het louter betoog dat zijn familiale situatie niet werd onderzocht en dat er geen rekening werd gehouden met het belang van de kinderen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker is om zijn grieven op concrete, precieze en nauwkeurige wijze te ontwikkelen en aan te tonen dat de gemachtigde bij zijn besluitvorming de grenzen van zijn beoordelingsvrijheid is te buiten gegaan of onzorgvuldig te werk gegaan is. Er kan enkel rekening gehouden worden met elementen die met de nodige precisie worden aangebracht. (RvS 9 juni 2005, nr. 145.681).

In casu kan de Raad enkel vast stellen dat verzoeker niet met concrete gegevens aantoont dat hij zijn gezinsleven niet kan verder zetten in Roemenië of elders. Verzoeker wijst niet op onoverkomelijke hinderpalen die de voortzetting van zijn gezinsleven als dusdanig verhinderen in het land van herkomst of elders. Verzoeker toont ook niet aan dat hij zijn gezinsleven enkel in België kan verder zetten. Er wordt in het verzoekschrift op geen enkele concrete wijze uiteengezet waarom de partner en kinderen van verzoeker hem niet zouden kunnen volgen naar Roemenië of elders om aldaar hun gezinsleven verder te zetten. Waar verzoeker wijst op het feit dat mevrouw V.R., met wie hij een verklaring van wettelijke samenwoning heeft afgelegd, hier werkt en meent dat met het belang van de kinderen geen rekening gehouden werd, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen sociale, economische of culturele hinderpalen worden opgeworpen die het onmogelijk zouden maken om het gezinsleven in Roemenië verder te zetten. De kinderen zijn immers nog jong genoeg om zich in Roemenië aan te passen en verzoeker toont niet aan dat mevrouw V.R. in Roemenië geen werk zou kunnen vinden. Verzoeker maakt in deze stand van zaken dan ook niet aannemelijk dat het gezinsleven daadwerkelijk verbroken zal worden zodat er in hoofde van de Belgische staat een positieve verplichting bestaat.

Waar verzoeker ter zitting nog een nieuw stuk aanbrengt ten bewijze van zijn zelfstandige arbeid, met name een verkoopovereenkomst van aandelen, dient de Raad vast te stellen dat dit stuk merkwaardig genoeg dateert van 21 februari 2014, wat overigens ook de datum van de terechtzitting is.

Een disproportionaliteit tussen de belangen van verzoeker enerzijds, die in se erin bestaan om zijn gezinsleven verder te zetten in België en de belangen van de Belgische staat in het kader van beschermen van de openbare orde anderzijds, blijkt niet uit de bestreden beslissing.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.11. Inzake de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, artikel 13 EVRM niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. Verzoeker roept de schending in van artikel 8 van het EVRM, maar hierboven werd reeds gesteld dat de bestreden beslissing geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Een schending van artikel 13 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven februari tweeduizend veertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MAES